

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

KUCAMO NA VRATA ZABORAVLJENIH ASOVA

(radio-drama)

Lica:

Velja, 20, dramaturg s druge strane nervnog sloma

Bolničar, 20, Dragutin, dramaturg po obrazovanju i
automatski Veljin sabrat

Komšinica, 60, Ratkovićeva, ovdašnja

Antigona, 30, Edipova kći, tragičan lik, iz drame Dominika
Smolea, ne Sofokla!

Šubarević Milidrag, 60, pisac, Beograđanin, citirao ga
August Milkau u »Ljubinku i Desanci«, Aleksandra Popovića
Josif, 30, rodom iz Trbušnice, negde u Zapadnoj Srbiji,
inače uvraćao u kafanu ko čovek, gromada po građi
Hans Lilental, 50, obućar, vojvođanski Nemac, trpeo zulum
Sterijinih »Rodoljubaca«
i naravno...

Džordž, 40, došao u grad, opljačkao dve banke i obogatio se
prevarivši inspektora Majera i 10 000 policajaca grada

Čikaga, junak Kovačevićevog »Radovana Trećeg« (al' zamalo)

GLASOVI: MUŠKI 1 i 2, ŽENSKI 1, POLICAJAC

NAPOMENA: Sve gramatičke nepravilnosti u tekstu su u
funkciji teksta

Zvonjava telefona.

BOLNIČAR: Halo?

KOMŠINICA: Halo, ovde Ratkovićeva, iz Gusinjske 3, peti sprat, stan broj deset ali želela bih da ostanem anonimna.

VELJA(udaljeno urlanje): Frajtagova piramida je primenjiva u modernoj dramaturgiji...

BOLNIČAR: Malo je kasno za to, gospodo.

KOMŠINICA: Vidite, imamo problem.

VELJA(udaljeno urlanje): Frajtagova piramida nije primenljiva u modernoj dramaturgiji...

BOLNIČAR: Pa, obično imate kad zovete ludaru to jest duševnu bolnicu.

KOMŠINICA: Ma ne ja, nego komšija slušajte....

VELJA(udaljeno urlanje): Frajtagova piramida je primenljiva u modernoj dramaturgiji, Frajtagova piramida nije primenljiva u modernoj dramaturgiji, Frajtagova piramida je primenljiva u modernoj dramaturgiji, Frajtagova piramida nije primenljiva u modernoj dramaturgiji...

KOMŠINICA: Shvataće?

BOLNIČAR: Ne baš najbolje.

KOMŠINICA: Moj komšija Velja, dečko koji studira dramaturgiju, inače fino i dobro dete kao i svi ludaci i psihopate, došao je u dubiozu. Znate on ne zna šta će sa tom Frajtagovom pirimidom, znate, ono, uvod, peripetija, zaplet, kulminacija, poslednja tačka dramske napetosti, rasplet. Tako nekako.

BOLNIČAR: Da, poznate su mi te teatrološke teorije iz druge polovine devetnaestog veka. Pa?

KOMŠINICA: Dečko se ne slaže sa takvom strukturom drame ali se ne slaže ni sa potpunom dekonstrukcijom koja je nastupila početkom 20. veka sa ekspresionizmom, nadrealizmom, dadaizmom, futurizmom. O dramaturgiji krvi i, sačuvaj me Bože, sperme i da ne govorimo.

BOLNIČAR: Da, tako je gospođo, zato se savremeni teatar danas vraća priči, čistoj, jednostavnoj, onakvoj kakvu čika Frajtag preporučuje.

KOMŠINICA: Objasnite vi to malom Velji!

BOLNIČAR: Malom Velji? Mom kolegi, onom sitnom, riđem, sa naočarama?

KOMŠINICA: Upravo tom!

Pompezna tema, supermenska.

BOLNIČAR: Ne boj se Veljo, tvoj sabrat sa dramaturgije Dragutin, sad bolničar duševne bolnice, leti tebi u pomoć!
Prelaz.

Gušanje, lomjava, vriska Komšinice.

KOMŠINICA: Pazite, mali je ali žilav!

VELJA: Neću da idem, neću!

BOLNIČAR: Moraš brate Veljo, ajd polako da ne aktiviram moje ovde prisutne kolege Gorilu i Medu!

VELJA: Medu i Gorilu? Jel ovo neki vic? Još nam samo fale, vuk, lija i zeka! Nego, jesи li gledao »Gorile u magli«?

BOLNIČAR(zaneseno): Mmmm, Sigurni Viver!

Udarac. Bolničarev jauk.

KOMŠINICA: De ga sad pustiste!

VELJA: Hahaha, pobegao sam ti!

BOLNIČAR: Momci, na njega!

*Veljni jauci, komešanje, Komšiničino vrištanje,
Bolničarevo gušanje pomešani sa zvucima džungle-gorile i
medveda.*

BOLNIČAR: Hoćeš li biti dobar dečko?

VELJA: Hoću. Šta će biti sa mnom?

BOLNIČAR: Malo polivanja vodom, par lekića i elektrošokića
i evo te kući dok kažeš ferfremdungsefekt!

VELJA: Ferfrem...čekaj, fefe...feferon...

BOLNIČAR: Vodite ga momci, pardon, životinje!

*Koraci se udaljavaju. Rika medveda i gorile se
udaljava. Velja urla. Gušanje, otimanje.*

VELJA(fejd aut): Fefefer..fefe...fefere...esef...esef..esenem...

BOLNIČAR: A vi gospodo, evo vam ključevi, zaključajte stan
i čekajte na dalja uputstva!

KOMŠINICA: Razumela.

Koraci Bolničarevi se udaljavaju.

KOMŠINICA: E, dete,dete, šta napravi! Uf!

*Kratki, ženski koraci, na štiklama. Zaključavanje vrata,
škljocanje kvake. Koraci ženski, na štiklama, u holu, koji
se udaljavaju. Zvižduk, distorzirana lokomotiva,
eksplozija a zatim rušenje zida od cigli. Kašljanje aktera
: Šubarevića, Lilentala, Josifa, Antigone.*

ŠUBAREVIĆ: Joj! Prošli put nije bilo ovako!

JOSIF (zapadnosrbijanski akcenat): A kad je bilo prošli
put? Ovo mi je prvi put da sam proleteo glavom kroz zid,
bratac.

ANTIGONA: I meni, oh avaj, žalosna ja.

HANS (nemački akcenat): Ja, i ja imala taj čudna osećaj!

Nešto me zapendžetiralo in der kopf!

Otresanje praštine sa odeće. Kašljanje svih.

ŠUBAREVIĆ: Pa, da se upoznamo.Ja sam Šubarević, Miliđrag,
pisac.

JOSIF: Nisam čuo za tebe al to je možda zbog toga što sam nepismen.

ANTIGONA: Nikad za tebe ne čuh ja.

HANS: Ni ja ne snala otkud se ti pojafila.

ŠUBAREVIĆ: Kako ne znate? Ja sam onaj Šubarević kojeg tako lepo citira August Milkau u drami Ace Popovića »Ljubinko i Desanka«. A ko ste vi, anonimusi dragi?

JOSIF: Ja sam Josif iz Trbušnice koji je u Nušićevom »Sumnjivom licu« uvraćo u kafanu ko čovek.

HANS: O, fi felika dramska junak! Sfaka čast!

JOSIF: A koji si mi pa ti, nanu ti onu švapsku?

HANS: Ja Hans Lilental, šumaher, ofaj, obučar što ga opljačkali her Smrdić i her Žutilof u »Rodoljupci« od Jofan Sterija Popofić.

ŠUBAREVIĆ: A ti, srećo moja, čeljade dopadljivo raskošnih oblina u lepoj i sasvim uskoj togi?

ANTIGONA: Oh, davori mene, ja reči ne mogu naći jer ja sam najtragičniji od svih likova: Antigona ali, avaj, ona iz drame Dominika Smolea.

ŠUBAREVIĆ: Jednom rečju, svi pričaju o tebi ali te nema na sceni, deklice moja slovenačka?

ANTIGONA: Nema, kuku!

Detonacija. Sirene policijskih kola.

ŠUBAREVIĆ: Dole!

Sirene jenjavaju. Koraci po kršu, zveckanje mamuza.

ŠUBAREVIĆ: Ko je ova kaubojočina!?

DŽORDŽ: Haj, aj em Džordž!

SVI: Džordž kojeg juri deset hiljada policajaca grada Čikaga!

ŠUBAREVIĆ: I to onaj iz serije u »Radovanu Trećem« Dušana Kovačevića!

JOSIF: Jok, a koji drugi?!

DŽORDŽ: Džentlmen, mem!

SVI: Mi te obožavamo, Džordže!

DŽORDŽ: Volim i ja vas!

Koraci čizmi sa mamuzama koi sde udaljavaju. Nervozni Šubarevićevi koraci po kršu.

ŠUBAREVIĆ: Hm! Mislim da znam o čemu je reč. Kad god neki dramaturg doživi nervni slom neko od nas, nespominjanih junaka dođe u ovaj svet ali, kako stvari stoje, ovaj momak, čiji je stan, je potpuno poludeo i umesto jednog iskrsnuše četiri dramska junaka i napraviše mu jupu koja je šta?

SVI: Šta?

ŠUBAREVIĆ: Otvoj na zidu.

Šubarević se smeje, jedini.

ANTIGONA: Ovaj štos je bio bajat, joj mene, još u antičkoj Grčkoj.

ŠUBAREVIĆ: Izvinite damo lepa po sto puta!

Krckanje krša pod težinom tela.

JOSIF: Ovaj klek' o pred ženom ko da se naliо klekovače!

HANS: Ja ofo ne rasumeti! Niht logično!

ŠUBAREVIĆ (recituje):

»O devo nebesnoga soja
Neka bude volja tvoja
Al moje oči nikad znaše
Tako strasne kao oči vaše««

ANTIGONA: Rumen me obli, šta to bi?! Ja ljubim ga sedog, oh, avaj meni, može li to?

ŠUBAREVIĆ: Dobro, ja vam rekoh šta imam damo a sad: šta nam je činiti?

JOSIF: Ja bih da zapalimo!

Kresanje šibice, pućanje lule Josifovo.

HANS: Her Jozef nas sfe poguši!

JOSIF: Ma, koga ti »Jozefaš«!

Gušanje, Josifovo gundanje, Hansovo jaukanje. Antigonin vrisak.

HANS: Pusti me, pusti me, Jozef, pusti me!

JOSIF: Evo, puštam!

HANS: Aaaaaaaaaaaaaa!

Zaglušujući tresak udara tela o zemlju, distorziran.

ANTIGONA: Ubio si ga, avaj meni!

JOSIF: Pa, kad je Švaba.

ŠUBAREVIĆ: Bez brige, gospodice, on ga je naterao da glavom probije beton i tako vratio nazad u našu dimenziju gde caruju dramski junaci kojih nikad na sceni bilo nije. Uostalom, previše junaka šteti ovoj priči, usporava zaplet.

ANTIGONA. Hajdemo onda, za njim, da ginemo i rodimo se ponovo.

Šuštanje ženske odeće, svila. Tapšanje po telu.

ŠUBAREVIĆ: De, de, draga moja, dođi čika Šubareviću! Što da se vraćamo tamo kad ćemo ovde, na ovom svetu, dosegnuti večnu slavu?! Uz tvoju glumu i moje kapitalno stvaralaštvo dosegnućemo, da citiram moju pesmu »Misleći na to. Uranak« iz zbirke »Palenta boja«(recituje):

»Dosegnućemo draga moja, iz perspektive ždrala, ne noja, nebeske visine a nebeske visine su one gde se srce vine i gde se mre od sreće i miline, u ime te divne vrline, što se ljubav zove i oblaci kada plove u sazvežđu zove sjaje zvezde kao tvoje oči, sjaje zvezdice ko slonovske kljove!«

Gušanje Antigone i Josifa. Teški koraci se udaljavaju preko krša.

ANTIGONA: Avaj, pesniče, dok ti meni ode pevaš ovaj me grmalj planinski nosi u svoj brlog da me obeščasti!

JOSIF: Ma, kakvo crno obeščašćivanje, koji su ti jadi!
Vodim te u Trbušnicu da upoznaš vamiliju pa ako sve bude
žgodno onda ćemo kako Bog miluje.

ŠUBAREVIĆ: Neće biti tako Josife, ako se ja pitam.

JOSIF: Da se pitaš a ne pitaš se, kumašine!

Snažan udarac. Šubarevićev jauk.

ANTIGONA: Ubio si ga!

JOSIF: Jok, samo mu izbio tri zuba ali ima još dvaes i
nešto! Ajmo!

Teški koraci po šutu.

ŠUBAREVIĆ: Ne boj se, ljubavi jedina ti, vrata će ga
zaustaviti!

JOSIF: Koje? Ovo?

*Pucanje drveta, praskavo, lomljava, padanje iverice na
zemlju.*

JOSIF: Ostali samo iverci.

ANTIGONA: Ah, zar ovako mlada i tanka da stradaaaaaam!

Prelaz.

*Pucketanje vatre, udaljeno pištanje automobila i gradska
vreva. Žrikavci.*

JOSIF (peva) :

» Lulo, lule moje, u selu ti nema bolje
Lulo, lulence, čikino pilence!«

ŽENSKI GLAS 1: Ovaj se dernja celu noć! Lazare, preduzmi
nešto!

JOSIF (nežno): Jel' ti hladno, devojano mlada?

ANTIGONA: Stid me je od onih ljudi što žive oko nas u
soliterima pa zato drhćem.

JOSIF: Zagrejaću te ja, dođi da se radujemo!

*Šuštanje odeće, svila. Rvanje, gušanje Josifa i Antigone. Tup
udarac.*

JOSIF: Joj, đe me pogodi!

ANTIGONA: Josife, avaj, kuku, joj meni, kako da sročim reči te ali, ovo između nas neće ići. Sudbina je okrutna a tvoja studena planina daleko. Bojam se, premreću dok stignemo!

JOSIF: Nećeš, dok je tvoj Josa sa tobom. Ček' da ti šuknem jednu uspavanku na uvce! Paj' sad:

(peva) » Zaaaapjevaj, popjevaj, zapjevaj, popjevaaaj..«

MUŠKI GLAS 1: Tiše idiote, nije ti ovo zavičaj!

ŽENSKI GLAS 1: Ovde neki ljudi treba da spavaju! Reci mu ,Lazare!

MUŠKI GLAS 2: Evo, Nevenka! Seli se u neki drugi parkić!

Antisluhisto!

ŽENSKI GLAS: 1: Ala si mu odbrusiooo!

MUŠKI GLAS 1: Prestani sa pevanjem i gasi tu logorsku vatru ili zovem policiju!

JOSIF: More, sidite dole iz tih zgradurina ako smete! Ajde! Izađi i ti što mi pretiš policijom, dođi čiči na mindros!
Škripanje i zalupljivanje prozora.

ANTIGONA: Poslaće žbire, kao okrutni Kreont kleti! Valja nam brzo putovati noćnom tminom!

JOSIF: Jok, vala! Na pogrešnog su se đidu namerili. Onaj gazda pretio policijom devet meseci, visio povazdan u načelstvu i šta bi-tresla se gora rodio se miš!

Šuštanje žbunja. Tup pad.

ANTIGONA: Šubareviću!

ŠUBAREVIĆ(recituje): »Ljubavi jedina moja ti,
Pevam ti nek' znaju to svi,
Nek je vatra, nek je pak'o,
Dabogda se sa mesta ne mak'o!«

JOSIF: Počuj pevca-prosuću mu crevca!

ANTIGONA: Čekaj, Josife, ne želim biti povod razdoru krvavome kano onom na dvoru tebanskome nekad kad

bratoubilački rat razdvoji nam srca i umesto njih kugle vatrene postavi i zanavek Teba mira ni pokoja avaj, oh meni, naći, kuku, lele, neće!

JOSIF I ŠUBAREVIĆ: Šta reče?!

ANTIGONA: Rekoh da ne želim biti povod razdoru krvavome...

ŠUBAREVIĆ: To je bilo samo retorsko pitanje, lepotice moja.

JOSIF: Tvoja? A od kada to?

ANTIGONA: Avaj, ne stigoh ti reći, Josife, ali ovaj leporeki histrion srce moje zadobio je!

JOSIF: Ova matora nakarada?

ANTIGON: I on je kao i ja iz sveta umetnosti a tvoje je carstvo od drugoga sveta!

JOSIF: E, sad će carstvo njegovo da bude od **onoga** sveta!

Ovo ti je vo imja oca!

Udarac

ŠUBAREVIĆ: Tučeš stare, bespomoćne, sram te bilo!

JOSIF: Sa takvom trbušinom? Evo ti na!

Gušanje, Šubarevićevi jauci.

ŠUBAREVIĆ: Nisam čovek ratnik, smiluj se brate Srbine!

JOSIF: Ja bih al' žensko je pokraj nas-neću da se sramotim.

ŠUBAREVIĆ: Puštaj me, preklinjem te!

JOSIF: Odraću te ko zeca, Šubareviću a onda ču od tebe da napravim šubaru!

ŠUBAREVIĆ: Oštro se protivim! Uhvatite nekog vašeg međeda pa neka vam on bude šubara!

Policijска sirena.

JOSIF: Šta ovo bi?

ŠUBAREVIĆ: Policija, bežimo!

ANTIGONA: Oh, bežimo, lele!

Trčanje: teško- muško i lagano-žensko

JOSIF: Bežite, bežite! Stići će vas Josif, ja vam kažem!

POLICAJAC (sa megafonom): Podignite ruke....

Njištanje konja, Džordžovo kaubojsko podvriskivanje, galop.

DŽORDŽ: Hjaaaa, jipikajej! Sori, polismen! Džentlmen, mem!

Galop koji se postepeno udaljava.

POLICAJAC(zaljubljeno): Džordž! Opljačkao je banku na konju! Divan je!

Policajčevo pročišćavanje grla

POLICAJAC: Hej, vi, gde ste pošli? Hajde, mirno pridite kolima!

JOSIF: Đe si gazda, ti kod kojeg sam uvraćo u kafanu ko čoek? Ti se kriješ a pandure na mene šilješ?! More, ni jačih se ja nisam bojao!

POLICAJAC(sa megafonom): Ovo vam je druga opomena!

JOSIF: Gazda, dolazim! Aaaaaaaaaaaa!

Teško trčanje.

POLICAJAC(sa megafonom): Mama!

Prelaz.

Cvrkutanje ptica, lajanje pasa, udaranje crkvenih zvona, udaljeno škripanje automobilskih guma. Koraci, muški i ženski, Šubarevićevi, Antigonini.

ANTIGONA: Kako je lepo ovde!

ŠUBAREVIĆ: Da, groblje. Seta i elegija. Znaš li, jedina moja ti, da sam ovde napisao svoje prve stihove:

»Živote, što tečeš kao ponornica što sve spira
mutna ponornice najcrnjega vira
kad sam srce svoje u crn kam stis' o
momentalno sam ga ugljenis' o!«

ANTIGONA: Oh, kako si ti nežan i pametan, kuku moj Šubareviću!

ŠUBAREVIĆ: Takav sam draga, tu lažna skromnost ne pomaže.

Poljubac, mljackav.

ANTIGONA: Poljubi me opet, Milidrage, kao da sutra ne postoji.

ŠUBAREVIĆ: Ali sutra postoji.

Poljubac, mljackav ali tiši.

ŠUBAREVIĆ: Eto.

ANTIGONA: Grli me, privij uza se, milovanjem me prožmi, nek' gorim cela sva, daj mi svaki deo tvog bića jer sledećeg trena seni postaćemo!

ŠUBAREVIĆ: Ehm, da, hoću samo stani tu tako a ja odoh do telefonske govornice!

ANTIGONA: Samo požuri, ljubavi, avaj, veselna!

Koraci, muški, Šubarevićevi, udaljavaju se. Zatim škljocanje telefona u koji se ubacuje fono-kartica, zvečkanje slušalice, pištanje telefonske kartice.
Okretanje broja.

ŠUBAREVIĆ: Halo, dali je to gospođa Olga Hadži-Tonić?
Težak udarac. Šubarevićev jauk.

ŠUBAREVIĆ: Joj, ako je to zbog kartice za ovaj moderni telefon ja mogu da objasnim!

JOSIF: Nema tu šta da se objašnjava! Doš'o si na groblje da te saranim!

ŠUBAREVIĆ: Uh, ko te tako unakaradi, Srbine brate!?

JOSIF: Policija ali ne koliko ja njih. Prvo sam sredio onu dvojicu što su se drali preko onog...

ŠUBAREVIĆ: Megafona.

JOSIF: Mekanfona, jes' tako. Posle došlo pojačanje pa počnem ja i njih da mlatim pa kad je pojačanje pozvalo pojačanje mene ti jadi dosade pa krenem da vas tražim. I nađoh vas!

ŠUBAREVIĆ: Čekaj, da objasnim. Gospođa Hadži-Tonić i ja....

JOSIF: Koja ti je ta?

ŠUBAREVIĆ: Žena imaginarnog advokata iz »Kako je propao rokenrol«.

JOSIF: Pa što ne kažeš tako? Ona sitna, lepa ženica što je prešla na ovaj svet?

ANTIGONA: Josife, ostavi moju jedinu ljubav!

JOSIF: Ovo da ostavim more ja ću njega motkom i to znaš kakvom !

ŠUBAREVIĆ: Josife, eno Branislava Nušića!

JOSIF: Đe ti je on, mike?

Udarac. Josifov jauk.

ŠUBAREVIĆ: Bežimo!

Prelaz.

Graja, glasovi, muški i ženski, dovikivanje, ali su iskrivljeni, distorzirani, duvanje vetra, šuštanje drveća i žbunja.

ANTIGONA: Ode li naš mrski dušmanin?

ŠUBAREVIĆ: Ode, nije nas primetio.

ANTIGONA: Gde si nas ovo doveo, ljubljeni moj?

ŠUBAREVIĆ: U žbun.

ANTIGONA: Avaj, ne pitam to. Poljana je puna muškaraca i žena, u prugastim odelima, nekako čudnih, kao da su ih demoni obuzeli.

ŠUBAREVIĆ: Mentalna bolnica, dušo.

Šuštanje žbuna.

VELJA: Šta radite vi ovde?

ŠUBAREVIĆ(oklevajući): Mi, ovaaaj, mi uživamo u prirodi.

VELJA: Ma jeste li vi poludeli?

ANTIGONA: Nismo. Ja poludim tek u poslednjem činu.

VELJA: A ko si ti, tako sluđena i krvava? Lejdi Makbet možda?

ANTIGONA: Ne, Antigona .

VELJA: Sofoklova?

ANTIGONA: Ne, iz drame Dominika Smolea. Znam da svi više vole onu Sofoklovu ali nije ni ovo loša drama.

VELJA: A ti? Ko si ti? Pera Pisar iz administrativnog?

Živka Ministarka koja je promenila pol?

ŠUBAREVIĆ: Ne, ja sam pisac, Šubarević, milo mi je.

Rukovanje, dve muške, grublje šake

ŠUBAREVIĆ: Mene u drami nema ali to je propust gosin Ace Popovića ali me zato u »Ljubinku i Desanci« tako brljantno citira August Milkau.

VELJA: Aha. Antigona i Šubarević, u žbunu, žbun u ludnici a ja u njoj. Aha. Kapiram. Dragutineeeee! Daj mi duplu dozu! Dragutineeeeeee!

ŠUBAREVIĆ: Nestanimo odavde u vidu lastinog repa draga!

ANTIGONA: Odlepršajmo zajedno iz ovog kukavičjeg gnezda!

Prelaz.

Atmosfera kafića: diskretna jazzy muzika, zveckanje čaša, Smeh mušterija. Kuckanje čaša.

ŠUBAREVIĆ: U naše zdravlje!

ANTIGONA: U naše zdravlje!

Otpijanje Šubarevića i Antigone.

ANTIGONA: Stid me da pijem kad nemaš novce za ovog krčmara.

ŠUBAREVIĆ: Ne brini draga moja, nisam se u mladosti bavio samo pisanjem pesama već sam stekao i neke magijske moći.

ANTIGONA: A to su?

ŠUBAREVIĆ: Kako da iz tuđeg džepa preselim novac u svoj. Slušaj, draga, ja mislim da si ti predivna devojka i da je pred tobom blistava karijera super-modela. Evo, ovde na papiru ti je kontakt.

Šuškanje hartije.

ANTIGONA: Reči tvoje previše liče na sastanak.

ŠUBBAREVIĆ: Čuo sam se maločas sa mojo starom ljubavlju, gospodom Hadži-Tonić i ona je spremna da me primi. Nije da je volim ali ona ima stan a ti imaš divno tragetsko srce.

ANTIGONA: I izabrao si stan, hladni ljubavniče?

ŠUBAREVIĆ: Izabrao sam stan.

ANTIGONA: Onda ja biram ovo.

Pljuskanje tečnosti po telu.

ŠUBAREVIĆ: Pazi malo, svog si me išljiskala! Joj, što ovo vino peče očiiii!

Lomjava čaše.

ŠUBAREVIĆ: Smiri se! Antigona, bre! Šta će misliti ljudi?

ANTIGONA: I ovo!

Lomjava čaše. Vriska ljudi u kafiću.

ANTIGONA: A tek ovo! (s naporom) Uuuuuf!

Lomjava stola koji se pretura, pucanje drveta. Muški koraci koji se udaljavaju, vriska i smeh.

ANTIGONA: Vrati se, neverniče, vrati se!

ŠUBAREVIĆ: Mani me se luda ženo! Konobar, gospodica će ovo platiti!

ANTIGONA: Oh, prokleti da su krčma i svi u njoj i nek ih Zevs sprži moćnim gromovima! Stani, gujo prevrtljiva u muškom obličju, Harpije ti se radovale!

Antigonin trk, ženski koraci preko stakla, tj. srče, brzi.

Prelaz.

Lagani, ženski koraci po kršu.

ANTIGONA: Ah, grdne li mene, vraćam se na mesto gde moje teško putešestvije i poče! Radije bih se ubila no još jedno započela! Ali, dosta monologa jer neko ide! Sakriću se iza ležaja ovog okrnjenog stana i dočekati uljeza te u mukama teškim nestati!

Teški muški koraci po kršu.

ŠUBAREVIĆ: Oh, i ti si tu! Ustani, što se skrivaš iza kauča, srce moje?

ANTIGONA: Evo ga, ubice srca moga mlađanoga!

ŠUBAREVIĆ: Pa i nisi baš u prvoj mladosti. Pregazila si tridesetu.

ANTIGONA: Gle starca kako devojku ruži! A ti, šta činiš ovde? Gospođa Hadži-Tonić ti nije po meri?

ŠUBAREVIĆ: Jeste ali pridružio joj se i gospodin Hadži-Tonić.

ANTIGONA: Ah!

ŠUBAREVIĆ: Sa svojim momkom.

ANTIGONA: Avaj!

ŠUBAREVIĆ: I njegovom devojkom i kučetom po imenu Džeki.

Šubarevićev plač.

ANTIGONA: Anatema na grešno leglo! Milidrage neverni, grdne su te muke popanule ali tebi oprosta nema, u mom srcu za tebe blagost ne stanuje više!

JOSIF: E, tek ja nemam milosti!

Udarac, Šubarevićev jauk. Pad teškog tela na krš.

ANTIGONA: Ali eto meni mog Kalibana, mog Titana, Kiklopsa i Prijapa! Uzmi me, neka budem tvoja nimfa!

Šuštanje njene odeće od svile, rvanje po kršu, poljupci Antigonini.

JOSIF: Ama, smiri se ženska glavo! Nisam došao po tebe!

ANTIGONA: Pa šta ćeš onda ovde, nesrećniče?

ŠUBAREVIĆ(bolno): Da, šta ćeš ovde, avaj i joj!?

JOSIF: Mlatio sam pandure dok mi nije dosadilo a gazdu nisam našao. Ajmo nazad u naš svet gde su panduri jaki i lukavi pa je neka hasna ako ih tučeš!

ANTIGONA: Samo ako me uzmeš za ženu, Josife!

ŠUBAREVIĆ: A na mene zaboraviste?

JOSIF: Kako tebe, srećo, da zaboravim? Oletviću te ko vola u kupusu!

Teški koraci, dve osobe, po kršu.

VELJA: Mo...moj stan...ostalo mi je još 1234 rate!

BOLNIČAR: Polako, doca ti je rekao da se ne uzinemiruješ!

VELJA: ovo je previše za mene! Vratite me nazad! Još sam lud! Vratite me kad se stan renovira!

Koraci stanu. Gušanje.

BOLNIČAR: Doktor je rekao da si normalan i da ideš kući i tako će I biti! Joj, što si ti blesav: buniš se da te odvedemo, buniš se da te vratimo, ništa ti nije po meri!

VELJA: Oću nazaaad!

BOLNIČAR: Nema nazad, moraš kući, popunjeni su nam kapaciteti! Oh! Pogledaj ovo!

VELJA: Čekaj, ja ne mogu da verujem očima.

BOLNIČAR: Veruj!

VELJA: A ko ste vi?

BOLNIČAR: Da, ko ste vi?

VELJA: Dakle, ne priviđa mi se?

BOLNIČAR: Ne. Izgleda da sam i ja poludeo.

VELJA: Ovo dvoje znam, Šubarević i Antigona a ovaj ogromni nisi valjda....

JOSIF: Josif iz Trbušnice!

BOLNIČAR & VELJA(panično): Aaaaaaaaaaa!

JOSIF: Jes' taj sam i nisam nikog bio već petnes minuta! A dlanovi me svrbe, oba-biće para i tabačine!

Teški koraci Josifovi. Njištanje konja, off. Zveckanje mamuza

SVI : Džordž!

DŽORDŽ: Džentlmen, mem!

ANTIGONA: Oh, maskirani jahaču uzmi me za ženu!

DŽORDŽ: Okej!

ANTIGONA: Ljubi me!

Dug, cmoktav poljubac

ANTIGONA: Opa!

JOSIF I ŠUBAREVIĆ: Uf, žene!!!

BOLNIČAR: Ovo nema ni u jednoj drami ovo je nelogično!

VELJA: Nelogično a ovaj će da nam za sekund veoma logično oplavi guzice! Ovo je logično, prijatelju ali i prava začudnost, pravi ferfremdungsefekt!

Zvižduk, distorzirana lokomotiva, eksplozija a zatim rušenje zida od cigli. Kašljanje aktera : Šubarevića, Lilentala, Josifa, Antigone- ovaj put sve pušteno unazad.

VELJA: Šta bi? Vidi, sve je kao staro, moj nameštaj, moj zidić! Cmok, cmok, cmok!

Veljni poljupci po zidu

VELJA: Sve je na mestu. Kako je to moguće?

BOLNIČAR: Izgleda da si zatvorio rupu između našeg sveta i sveta u kojem obitavaju likovi iz drama.

VELJA: Likovi kojih nema na sceni ali se spominju?

BOLNIČAR: Baš ti. A izgleda da je s tim imao veze i tvoj nervni slom kao i rečenica koju si izgovorio a koja dokazuje da si mentalno zdrav. Brehtov efekat začudnosti ili ferfremdungsefekt.

VELJA: Ferfer kako?

Prelaz.

/KRAJ/

